

BÀI DỰ THI SÁNG TÁC CÁC TÁC PHẨM VỀ ĐẠO HIẾU: VU LAN NHỚ MẸ Ở TRẠI PHONG

Tranh: Đỗ Ngọc Dũng
Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa

Tranh: Đỗ Ngọc Dũng
Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa

Đó là những dòng tâm sự của người bạn cùng đoàn, trong chuyến đi thiện nguyện năm ấy khi về trại phong Sóc Sơn, Hà Nội. Lá thư đã theo tâm trí tôi ám ảnh và thôi thúc tôi viết lên câu chuyện đó, để tất cả chúng ta hãy luôn biết trân trọng những gì mà chúng ta đang có, quý trọng từng ngày còn được hạnh phúc khi phụng dưỡng và chăm sóc mẹ cha.

Đọc những dòng chữ này trong cơn mưa ngâu chiều rả rích, tôi cảm thấy cay cay nơi sống mũi: “Những sai lầm mà tôi mắc phải, sự hối lỗi, ăn năn của tôi giờ đây là muện màng khi người mẹ thân yêu đã xa rời tôi mãi mãi. Nhưng tôi mong những điều tôi chia sẻ dưới đây sẽ như một lời thức tỉnh dành cho những bạn trẻ, những người con còn đang thờ ơ với cha mẹ, đang mãi miết cuốn theo dòng đời. Những tưởng, cha mẹ vẫn đủ sức đứng sau dõi theo và che chở cho mình. Nhưng hỡi ôi! Khi quay đầu nhìn lại thì cha mẹ không còn! Lúc đó hối hận đã

muộn màng, dòng lệ có tuôn rơi cùng cơn mưa ngâu chiều tháng 7, nhạt nhòa trong màn mưa, thì tất cả cũng chỉ là những ký ức nhưng nhớ về mẹ... và mẹ đã đi xa.

Bước chân đến chùa, cài lên ngực áo là bông hồng trắng. Quỳ trước di ảnh mẹ, thấp nén tâm hương dâng lên Tam bảo và chư Phật tôi cầu mong linh hồn mẹ có thể được siêu thoát, sớm vắng sinh về cảnh giới an lành, cầu cho những người bị bệnh phong cùi sẽ chóng khỏi bệnh và sớm hòa nhập vào cộng đồng, nhất là những ông bố bà mẹ làng phong ngày ấy sẽ hoàn thành nguyện ước “ăn bữa cơm đoàn viên” bên con cháu.

Tôi không phải là một đứa con ngỗ nghịch nhưng những gì mà tôi đã “không làm” trong suốt thời gian mẹ mắc bệnh phong thì khó lòng có thể tha thứ được.

Nhắc đến mẹ, nhắc đến quãng thời gian mẹ mang trong mình căn bệnh quái ác, chịu sự hắt hủi và kỳ thị của dân làng của người thân và sự thờ ơ của người con như tôi, tôi cảm thấy lòng đau như cắt!

Mặc dù không nói ra, nhưng tôi vẫn cảm thấy mình thật bất hạnh khi có mẹ bị mắc bệnh phong. Ngày trước tôi vẫn thường hay hậm hực trong lòng: Tại sao các bạn luôn có mẹ ở bên chăm sóc và lo lắng; còn mẹ không những không giúp gì mà còn làm cho tôi khổ (vì phải mang danh là có “mẹ hủi”)?

Càng trưởng thành tôi lại càng trở nên xa cách với mẹ hơn. Một phần vì bị cuốn vào guồng quay của công việc, của những toan tính và dự định cho tương lai, một phần tôi cũng không muốn những người bạn mới biết tôi có mẹ bị cùi. Những cuộc điện thoại vì thế mà thưa dần, rồi những lần về thăm cũng ít hơn...

Tôi nhớ lần cuối cùng tôi đến thăm, mẹ tiễn tôi ra về vào lúc xế chiều, khi bóng tối bắt đầu buông xuống. Từ xa, tôi nhìn thấy cơ thể nhỏ bé của mẹ khuất dần trong ánh điện lập lòe, chỉ còn mái tóc bạc phơ vẫn ẩn hiện.

Mãi về sau, hình ảnh mẹ vẫn ngời đó trong căn phòng rộng 10 m². Một mình... luôn làm tôi day dứt và ám ảnh...

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa

Nhiều khi không phải có những hành động ngổ nghịch mới là bất hiếu mà có những điều đáng ra dung dị với lẽ sống trong đời như những lời nói, những cử chỉ và hành động của người con dành cho đấng sinh thành mà chúng ta “không và chưa làm được” cũng là điều bất hiếu.

Nhiều người kể lại với tôi rằng: “Mẹ đã sống trong sự trông ngóng khôn nguôi bóng dáng của người con gái thân yêu về thăm, dù chỉ là vội vã, để có thể yên tâm rời bỏ cuộc đời này”. Vậy mà...

Thật đáng trách biết bao, những gì mà tôi không thể làm cho mẹ, dù điều đó thật đơn giản và nhỏ nhoi như là về ăn bữa cơm cùng với mẹ!

Người ta vẫn mong nhận lại về mình nhiều hơn sự cho đi. Và tôi mong mẹ cho mình nhiều hơn những thứ mà tôi phải đáp đền. Khi nhận ra điều này, thì cũng là lúc tôi mất mẹ mãi mãi!

Có lẽ nỗi đau về thể xác, những thiếu thốn về vật chất chẳng thấm vào đâu so với nỗi đau về tinh thần, sự xa lìa người thân và thiếu thốn tình yêu thương mà mẹ đã phải chịu đựng. Trong thăm sâu đôi mắt mẹ, tôi nhận thấy một nỗi buồn mênh mang mặc dù mẹ đã cố che giấu bằng nụ cười yêu thương mỗi dịp đón tôi về!

Hiếu kính đâu chỉ có một ngày, hay một giờ, một phút mà đó là tình yêu thương trong từng khoảnh khắc của cuộc đời... Vậy mà tôi đã bỏ quên điều đó, để chờ đến một ngày tôi về thăm thì mẹ đã xa tôi một lớp đất mất rồi!

Ngày hiếu ân người ta nhắc chuyện hiếu đạo, còn tôi “Nhớ mẹ ở trại phong” với nỗi ân hận của người con “bất hiếu”!

Tác giả: **Hồng Yến**, xã Đình Cao, huyện Phù Cù, tỉnh Hưng Yên ghi theo câu chuyện có thật về cảm xúc của một người bạn khi có mẹ mắc bệnh phong và mất tại trại phong.

Tạp chí Nghiên cứu Phật học số tháng 7/201615